

nosti, v nichž tito měli kola uschována, že jeli na nich, prchající do Německa, až k německým hranicím, že před překročením hranic uschovali kola do křoví, odešli do Německa, kde se po několik dnů potulovali a pak se buď dobrovolně (D.) nebo nuceně (C. a A.) vrátili do Československa. Okolnost, že obviněný C. podle své obhajoby upevnil na kolo cedulku, že kolo je vlastnictvím R. H. z S., je nerozhodná, když i tento obviněný, stejně jako A. a D., ukryl kolo ve křoví, kde kola mohla býti nalezena snad teprve po dlouhé době a osobami, kterým ani upozornění, komu kolo patří, nemuselo býti pobídkou, aby je vrátily vlastníku. Tím, že obvinění ukryli kola do křoví a neodevzdali je spolehlivé osobě, o níž mohli důvodně míti za to, že je vrátí neprodleně jejich vlastníkům, a o další osud kol se vůbec nestarali, opustili kola, jak výstižně uvádí napadený rozsudek, mimo okruh disposiční sféry jejich vlastníků a ponechali pouhé náhodě, budou-li držitelská jejich práva obnovena. Nálezací soud, vyloučiv, že šlo o furtum usus, posoudil věc po stránce právní správně.

Neobstojí ani další námitka stížnosti, že skutek obviněných (krádež kol) se stal beztrestným pro účinnou lítost (zmatek čís. 9 b) § 281 tr. ř.). Podle § 187 tr. z. předpokladem beztrestnosti pro účinnou lítost je, že pachatel napraví celou škodu z činu povstalou dříve, nežli se soud nebo jiná vrchnost doví o jeho provinění. Ze obvinění vrátili kola jejich vlastníkům dříve, nežli se vrchnost (četnictvo) o činu obviněných dověděla, rozsudek nezjišťuje a stížnost to ani netvrdí, nýbrž domnívá se, ovšem zcela mylně, že v souzeném případě k beztrestnosti obviněných stačí, že nechali kola před přechodem hranic na území československém, doufající, že budou celníky nalezena a vrácena vlastníkům.

Čís. 5832.

Má-li býti doručen opis rozsudku obhájci ku provedení ohlášených opravných prostředků, není třeba doručiti jej k vlastním rukám obhájcovým; lhůta ku provedení opravných prostředků počíná tu běžeti od doručení opisu rozsudku zmocněnci obhájcovu.

(Rozh. ze dne 24. února 1937, Zm I 122/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu, jímž byla zamítnuta jako neprovedená jeho zmatečná stížnost do rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Stížnost brojí proti zjištění napadeného usnesení, že opis rozsudku byl doručen stěžovateli již 27. listopadu 1936, a snaží se tak otřásti podkladem pro závěr soudu v napadeném usnesení vyjádřený, že provedení zmatečné stížnosti, podané soudu 10. prosince 1936, je proto opožděné a muselo býti zamítnuto. Stížnost tvrdí, že opis rozsudku nebyl posud doručen ani k vlastním rukám stěžovatele samého, ani k vlastním rukám

jeho oprávněného zástupce a doručení ze dne 27. listopadu 1936, odporující prý § 79 tr. ř. a výnosu ministerstva spravedlnosti čís. 54.774/26, čís. 3/27 Věstník M. S., nelze prý považovati za platné proto, poněvadž opis rozsudku byl doručen v bílé obálce úřednici obhájcově.

Stížnosti nelze přisvědčiti. Usnesením ze dne 25. listopadu 1936 byl k návrhu obžalovaného samého na zřízení zástupce chudých a na doručení mu opisu rozsudku k provedení obžalovaným ohlášených opravných prostředků ustanoven obhájcem chudých k jich provedení Dr. F. Podle potvrzení na (bílém) zpátečním lístku, opatřeném datumkovým razítkem přijala opis rozsudku, určený Dr. F 27. listopadu 1936 »Fr. A. v pl. m.« (tedy zřejmě v plné moci Dr. F.). Že opis rozsudku doručen byl skutečně kanceláři Dr. F., to potvrzuje obsah návrhu stěžovatelova . . ., vysvětlujícího, že jen nedopatřením úřednice zůstal ležeti; poněvadž pak i doručení usnesení nalézacího soudu ze dne 27. ledna 1937 a rozhodnutí vrchního soudu ze dne 19. ledna 1937 pro Dr. F. bylo provedeno stejným způsobem, aniž proti tomu byly dodatečně uplatněny nějaké námitky, není důvodu k pochybnostem, že se doručení stalo k rukám advokátem Dr. F. zřízeného plnomocníka, k přijímání poštovních zásilek oprávněného. Dr. F. také nikdy nepopíral, že Fr. byla jím zmocněna přijímati za něho poštovní zásilky.

Ani § 79, odst. 2 tr. ř., ani výnos min. sprav. ze dne 22. ledna 1927, čís. 54.774/26, o používání soudních obálek, čís. 3 Věst. z r. 1927 neřizují doručovati zásilky k vlastním rukám zástupcovým (s modrou návratkou). Jen odsouzenému má býti podle A 5 al. 2 uvedeného výnosu rozsudek po ohlášeném odvolání nebo zmateční stížnosti doručen k vlastním rukám. O právním zástupci a způsobu doručování jemu se ve výnosu zmínka neděje. Bylo proto doručení opisu rozsudku k rukám zmocněnce obhájce, vykázaného plnou mocí k přijímání poštovních zásilek, provedeno s účinkem pro obhájce samého a od něho počala běžeti lhůta ku provedení opravných prostředků.

Čís. 5833.

Pre právny úsudok o tom, či obžalovaný niekoho krive obvinil z trestného činu (§ 227 tr. zák.), nerozhoduje slovné znenie obvinenia, ale jeho vecný obsah.

Označil-li vinník, vediac o nepravdivosti svojho tvrdenia, okradenému určitú osobu za pachateľa krádeže a potvrdil-li potom ako svedok na dotazy stopujúcej vrchnosti obsah svojho nepravdivého tvrdenia, dopustil sa krivého obvinenia podľa § 227 tr. zák. a nerozhoduje, že trestné oznámenie úradu neučinil on, ale okradený.

(Rozh. zo dňa 27. februára 1937, Zm IV 795/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin krivého obvinenia zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v:

Prevádzajúc vecný dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p., sťažovateľ namieta, že nie je splnená skutková podstata zločinu podľa